

Universitätsbibliothek Wuppertal

Hvgonis Grotii De Ivre Belli Ac Pacis Libri Tres

Grotius, Hugo

Moeno-Francofvrti, 1626

Widmungsbrief

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-675](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-675)

LVDOVICO XIII.
CHRISTIANISS. FRANCORVM
ET NAVARRÆ REGI,

HVGO GROTIVS.

VDET hic liber, Regum e-
minentissime, tuum sibi au-
gustum nomen inscribere, nõ
sui, non auctoris, sed argumē-
ti fiducia, pro Iustitia quippe
scriptus; quæ virtus adeò tua est, vt inde tuis
meritis & humani generis suffragio dignif-
simum tanto Rege cognomentum acceperis,
vt iam vbique Iusti appellatione non minus
quàm LVDOVICI noscaris. Speciosi Ro-
manis ducibus videbantur ex Creta, Numi-
dia, Africa, Asia aliisque deuictis gentibus
tituli. At quanto tuum illustrius, quo signi-
ficaris nullius populi, nullius hominis, sed eius

quod iniustum est & hostis ubique & vi-
ctor semper? Magrum putarunt Egyptii
reges, si patris hic, matris ille, fratrum amans
alius dicerentur. At quantula hæ partes sunt
tui nominis, quod non ista tantum, sed quic-
quid pulchrum & honestum excogitari po-
test, ambitu suo complectitur? Iustus es, cum
Magni supra omne id quod dici potest Regis
Patris tui memoriam honoras ipsum imitan-
do: Iustus, cum Matrem Optimam reuereris
plus quam vel priuati solet: Iustus, cum Fra-
trem modis omnibus, sed nulla re magis quam
exemplo tuo instruis: Iustus, cum Sorores
summis matrimoniis ornas: Iustus, cum se-
pultas propè leges reuocas, & quantum po-
tes, ruenti in peius sæculo temet opponis: Iu-
stus, sed simul clemens, cum subditis, quos tuæ
bonitatis ignorantia ab officii limite transf-
uersos egerat, præter peccandi licentiam ni-
hil adimis, nec vim adfers animis circa diui-
na diuersum à te sentientibus: Iustus simulq;
misericors, cum oppressos populos, afflictos
Principes tua auctoritate releuas, nec for-
tunæ

tuna nimium licere permittis. Quæ tua singularis beneficentia & in tantum Deo similis quantum humana natura patitur, me cogit ut in hac quoque publica allocutione gratias tibi pro me priuatim habeam. Nam quemadmodum cælestia sidera non tantum magnis mundi partibus se infundunt, sed ad singula animantia vim suam patiuntur descendere; ita tu, in terris benignissimum sidus, non contentus erigere Principes, subleuare populos, mihi quoque in patria malè habito & praesidium voluisti esse & solatium. Accedit ad implendum Iustitiæ orbem post actiones publicas etiam priuatæ vitæ tuæ innocentia & puritas, digna quam non homines tantum, sed & aetheriæ mentes admirentur. Nam quotus quisque de plebe infima, imò de ipsis illis qui à mundi consortio se absciderunt, ita se ab omnibus culpis inuincem præstat, ut tu, in ea positus fortuna quæ innumeris peccandi illecebris undique obsidetur? Quantum verò hoc est, inter negotia, in turba, in aula, inter tot tam diuersa

peccantium exempla id consequi, quod aliis
solitudo vix, saepe ne vix quidem, praestat?
Hoc verò est, non Iusti tantum, sed & San-
cti nomen in hac ipsa vita mereri, quod ma-
ioribus tuis Carolo Magno & Ludonico pio-
rum consensus post obitum tribuit: hoc est
esse non gentilitio, sed suo proprio iure Chri-
stianissimum. Sed Iustitia cum pars nulla à
te aliena sit, illa tamen quae circa libri huius
materiam, id est circa belli pacisque consilia
versatur, eò propriè tua est quò Rex es, &
quidem Rex Francorum. Ingens hoc regnū
ruum, quod per tanta tam felicium terra-
rum spatia in utrumque mare procurrit: sed
maius hoc regno regnum est quòd regna a-
liena non concupiscis. Dignum hoc tua pie-
tate, dignum isto fastigio, non cuiusquam ius
armis attentare, non veteres turbare fines;
sed in bello pacis gerere negotium, nec incipe-
re nisi hoc voto ut quàm primum desinas.
Quàm verò pulchrum hoc, quàm glorio-
sum, quàm ipsi conscientia latum, ut si quan-
do te Deus ad suum regnum, quod solum tuo
melius

melius est, vocauerit, audacter possis dice-
re: Hunc ego à te gladium pro Iustitia tutela
accepi, hunc tibi nullius temere fusi sangui-
nis reum, purum in fontemque reddo. Ita fiet
ut quas nos nunc regulas ex libris petimus,
in posterum ex tuis actionibus, tanquam ex
perfectissimo exemplari petantur. Quodi-
psum cum sit maximum, plus tamen aliquid
à te exigere audent Christianorum populi:
ut scilicet extinctis ubique armis pax sua
non imperiis tantum, sed & Ecclesiis te
auctore redeat, discatque nostra aetas arbi-
trium subire eius aetatis quam vera sine-
raque fidem Christianam fuisse Christiani
omnes profiteamur. Pertasos discordiarum a-
nimos excitat in hanc spem recens contracta
inter te & sapientissimum pacisque illius
sanctae amantissimum Magnae Britanniae
Regem amicitia & auspiciatissimo Soror-
is tuae matrimonio federata. Difficile ne-
gotium, propter studia partium, gliscenti-
bus in dies odii inflammata: sed tantis re-
gibus nihil dignum, nisi quod difficile, nisi

quod ab alijs omnibus desperatum. Deus pa-
cis, Deus iustitia, Rex iuste, rex pacifice, cū
alijs bonis omnibus, tum hac etiam laude cum-
mulet tuam suæ proximam Maiestatem.

IN